

Dva

Dům mého táty a Heidi byl přesně takový, jaký jsem čekala. Roztomilý, s bílou omítkou a zelenými okenicemi a širokou verandou posetou houpacími křesly a rostlinami v květináčích. Na dveřích visel přátelský žlutý keramický ananas s nápisem VÍTEJTE! Jediné, co tu chybělo, byl plot z bílých planěk.

Zastavila jsem před domem. V otevřené garáži stálo tátovo omláčené volvo a vedle něj nověji vypadající prius. Jakmile jsem vypnula motor, uslyšela jsem oceán, tak nahlas, že musel být vážně blízko. A opravdu, když jsem nakoukla za roh domu, neviděla jsem nic než travnatou pláž a modro až k obzoru.

Bez ohledu na ten výhled jsem měla určité pochybnosti. Nikdy jsem nebyla zrovna spontánní typ, a čím jsem byla dál od matčina domu, tím víc na mě začala naplno doléhat realita celého léta s Heidi. Budeme si s ní a jejím miminkem dávat skupinovou manikúru? Nebo bude chtít, abychom se spolu chodily opalovat ve sladěných retro tričkách s nápisem MILUJU JEDNOROŽCE? Ale pořád jsem se v myšlenkách vracela k Hollisovi před Tádž Mahalem a k tomu, jak jsem se sama doma nudila. Navíc jsem od té doby, co se oženil, tátu skoro neviděla, a tohle – celých osm týdnů, kdy nebude učit a já nebudu chodit do školy – vypadalo jako moje poslední šance si ho užít, než mi začne vysoká a skutečný život.

Zhluboka jsem se nadechla a vystoupila. Když jsem vykročila k verandě, říkala jsem si, že bez ohledu na to, co Heidi řekne nebo udělá, já se budu jen usmívat a přitakávat. Aspoň dokud se nedostanu do pokoje, který mi přidělí, a nebudu za sebou moct zavřít dveře.

Zazvonila jsem na zvonek, odstoupila a mezitím si uhladila obličej do přiměřeně přátelského výrazu. Zevnitř se nic neozývalo, tak jsem zazvonila znovu a naklonila se blíž, aby mi neunikly nevyhnutelné zvuky podupávajících podpatků a Heidino veselé volání: „Ještě chvíličku!“ Ale znovu nic.

Natáhla jsem ruku a zkusila vzít za kliku. Otočila se snadno, dveře se otevřely a já strčila dovnitř hlavu: „Haló?“ zavolala jsem a můj hlas se rozléhal prázdnou chodbou vymalovanou nažluto a posetou zarámovanými obrazy. „Je tu někdo?“

Ticho. Vešla jsem dovnitř a zavřela za sebou. Teprve v tu chvíli jsem to uslyšela: znovu ten oceán, ačkoli teď zněl trochu jinak, mnohem blíž, jako by byl za rohem. Šla jsem za zvukem do chodby a s tím, jak byl hlasitější a hlasitější, jsem čekala, že tam uvidím otevřené okno nebo zadní dveře. Místo toho jsem se ocitla v obýváku, kde bylo vlnobití přímo ohlušující, a na gauči seděla Heidi s miminkem v náručí.

Aspoň jsem si *myslela*, že to je Heidi. Bylo těžké to stanovit s absolutní jistotou, protože nevypadala ani trochu tak, jako když jsem ji viděla naposledy. Vlasy měla v pocuchaném culíku nakloněném na jednu stranu, pár pramenů se jí lepilo na obličej a na sobě měla odrbané tepláky a volné univerzitní triko s vlhkou skvrnou na jednom rameni. Oči měla zavřené, hlavu malinko zakloněnou. Vlastně jsem si myslela, že spí, dokud na mě, aniž by pohnula rty, nesykla: „Jestli ji probudíš, *zabiju* tě.“

Poplašeně jsem se zarazila a opatrně o krok ustoupila. „Omlouvám se,“ řekla jsem. „Já jen –“